

halve eeuw geleden stierf Willem Hovy

„een man van geheel eigen karakter en aard”

Hovy moest maar eens met hem praten, vonden de directeurs van de Vrije Universiteit. Hovy was van hen toch wel de meest aangewezen man om contact op te nemen met Wormser, die bedankt had als lid.

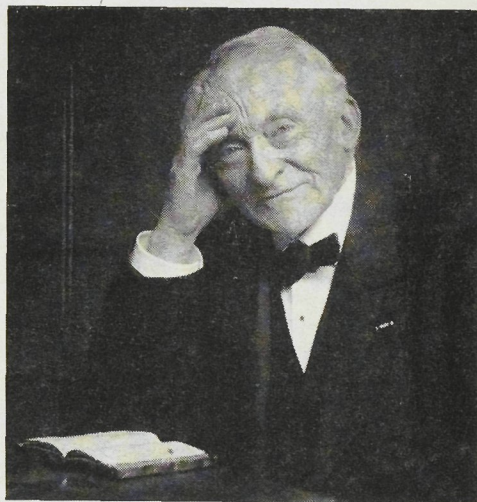
Uitgever Wormser — zoon van de man van het „Leer dan der natie haren doop verstaan en waardeeren . . .” — was niet de eerste de beste en Hovy schreef hem dan ook: „Welk een voorbeeld voor anderen, indien broeder Wormser zich onttrekt”. Hij schreef verder: „Brenge de zaak nog eens voor den Heere. Hebben wij, Directeurs, U in een of ander gekrenkt, aanvaardt dan onze bede om vergeving”.

Wat was er? Was Wormser boos omdat er aanmerkingen waren geweest op de hoge drukkosten van het jaarverslag van de V.U.? Of waren zijn bezwaren tegen „de levenswijze van sommige studenten, hun groote wereldgelijkvormigheid” de oorzaak van zijn bedanken?

Hovy schreef nog eens: „Is er onrecht geschied, dan moet dit beleden worden aan den eenen en vergeven aan den anderen”. Om kort te gaan: Wormser is op zijn besluit teruggekomen.

Wat zou Hovy met hem bepraat hebben? Zou hij Wormser gezegd hebben, wat anno 1965 nog stéeds gezegd moet worden: dat bedanken-voor-de-V.U. niet de reactie mag zijn op geprikkeldheid over een opmerking, of ergernis aan 't gedrag van wat studenten?

We weten het niet. We weten wél dat Hovy zelf een paar jaar later wegens ernstig verschil van inzicht met betrekking tot het beleid in de zaak-De Savornin Lohman zijn mandaat als V.U.-directeur neerlegde. Maar . . . ondanks de gewichtige kwestie bedankte hij niet. In dezelfde brief waarin hij zijn heengaan als directeur meldde, schreef Hovy: „De Vrije Universiteit, als zijnde de éénige Hoogeschool, die gegrond is op Gods Woord en wel naar de verklaring van dat Woord,

W. Hovy, V.U. directeur van 1879 - 1896

zoals de heerlijke belijdenis onzer Gereformeerde Kerk ons die leert, blijft mij dierbaar”.

Waarom deze brieven uit 1894 en uit 1896 hier geciteerd? Om mensen, die bij elke geraaktheid en ergernis menen voor de V.U. te moeten bedanken, te laten zien

prof. dr. A. Kuyper

